

ἀρριζικάχειλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρριζικάχ'λους Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρίζικος καὶ τοῦ οὐσ. ἀχείλη κατὰ τὸ πικράχειλος, φαρμακάχειλος (ἐκεῖνος ποῦ ἔχει χεῖλη πικρά, φιλόσοφος).

Ἀρρίζικος 1, ὁ ἰδ.

ἀρρίζικος ἐπίθ. Ἄνδρ. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Μέγαρ. Μύκ. Νάξ. Παξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Σῦρ. κ.ά. ἀρρίζ'κος Α.Ρουμελ. (Σηλυβρ.) Μύκ. ἀρρίζ'κους Μακεδ. (Καστορ. Νάουσ.) Τήν. κ.ά. ἀρρίσ'κος Θράκ. Μύκ. ἀρρίσ'κους Μακεδ. (Βλάστ.) ῥίσ'κους Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ριζικό.

1) Ὁ μὴ ἔχων ριζικό, δυστυχής, ἀτυχής ἐνθ' ἄν.: Σπίτι ἀρρίζικο(οἰκογένεια δυστυχής) Λακων. Ἡ ἀρρίζιση δ' ἄπαθα! (τί ἔπαθα!) Ἄνδρ. Τ' ἀρρίσ'κο τὸ παιδί, εἶδα μᾶς ἐπ'ήνε! (πόσον γρήγορα ἀπέθανε!) Μύκ. Ἐ, τ' ἀρρίζ'κα τὰ πιδιά! Τήν. || Γνωμ. Ὁ Θεὸς ἀρφανὰ κάνει, ἀρρίζικα δὲ γάνει (ἐπὶ παιδίου ἀπορφανιζομένου μὲν, ἀλλὰ τυγχάνοντος τῆς προστασίας ἄλλων) Λακων.

Ὁ ριζικάρις 'ς σὸ μαλλί κι ἀρρίζικος 'ς σὰ νύχια (ἡ μὲν τῆς κόμης ταχεῖα αὐξησις εἶναι καλὸς οἰωνός, ἡ τῶν ὀνύχων κακός) Ἰνέπ. || Ἄσμ.

Πῶς μοῦ τὸ λές τσ' ἀρρίζικης νὰ ῥθῶ εἰς τὸ καράβι, γὰ τὴ διμή μου τό παθα ἐτοῦτονὰ τὸ χάλι Κρήτ.

Ἐνύχμασεν, τ' ἀρρίζικο, καὶ ποῦ θὰ πά' νὰ μείνω; ὡς μείνω 'ς τ' ἀγκαλάκια σου κρύο νερὸ νὰ πίνω Νάξ. Συνών. ἄκληρος 2, ἄμοιρος 1β, ἀρριζικάχειλος, ἀτυχος, βαρειορριζικός, κακόμοιρος, κακορριζικός, κακότυχος, μαυρορριζικός. β) Ἀνύπανδρος Μακεδ. (Βλάστ.): Θ' ἀπουμεινῇ ῥίσ'κη. 2) Δύστροπος, κακὸς Σῦρ.: Τί ἀρρίζικος ἄνθρωπος ποῦ εἶναι!

ἀρριζοβόλητος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀρριζοβόλ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ριζοβολητός < ριζοβόλω.

Ὁ μὴ ριζοβολήσας ἐνθ' ἄν.: Καπνὸς ἀρριζοβόλ'γους. Κλαριά ἀρριζοβόλ'γα Αἰτωλ.

ἀρριζος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄρριζος.

Ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη ρίζας: Οἱ ντοματῆς εἶναι ἄρριζες ἀκόμα καὶ δὲ θέλουν πολὺ πότισμα.

ἀρρίζωτος ἐπίθ. Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ. — ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 88 ἀρρίζουτους Μακεδ. ἀδίντουτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ριζωτός < ριζώνω.

1) Ὁ μὴ γεννήσας ρίζας, ὁ μὴ ριζωθεὶς ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ μὴ ἐγκαθιδρυμένος, ὁ μὴ σταθερός, ἀστερέωτος Ἡπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Δὲ σὲ θαροῦσα, ποταμέ, νερὸ νὰ κατεβάξης καὶ τῶρη πῶς κατέβασες μὲ θάλασσα γιομάτη; παίρνεις λιθάρια ἀρρίζωτα, δέντρα ξερριζωμένα

Ἡπ. — Ποίημ.

Κ' ἤρθαν οἱ Γύφτοι ποῦ ξεπέσαν | κι ἀρρίζωτοι ψευτορριζῶσαν ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 3) Ὁ μὴ ἀποκτήσας τέκνα, ἄτεκνος Μακεδ.

ἀρρίνγαστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρίνγαστος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τις ἐρινεάσει: Ὅλοι ἐρινεάσανε πλῆγὰ, μόνον μεῖς ἔχομεν ἀρρίνγαστα.

ἀρρίνγαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρινγαστός < ρινγάζω, δι' ὃ ἰδ. ἐρινγάζω.

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἔχει ἀναρτηθῇ ἐρινεός, ὁ μὴ ἐρινεασθεὶς, ἐπὶ συκῆς: Ἀρρίνγαστες εἶν' ἀκόμα οἱ συκῆς μας. 2) Μεταφ. ὁ μὴ προξενῶν εὐχαρίστησιν καὶ ἰδίᾳ ὁ βλάξ: Καλὰ λέω πῶς εἶν' ἀρρίνγαστος καὶ τοῦτος, ἀνάλατά ναι τὰ καμώματά του. Συνών. ἄβρωτος 3, ἄγαρδος 2, ἀνάλατος Α 1β, ἀναλος, ἄνοστος, γλυκανάλατος, κρυανάλατος, κρύος, σαχλός.

ἀρρίνιστος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀρρίνιστος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρινιστός < ρινίζω.

Ὁ μὴ ρινισθεὶς, ὁ μὴ ξεσθεὶς ἢ λειανθεὶς διὰ ρίνης ἐνθ' ἄν.: Κλειδί ἀρρίνιστο Λεξ. Δημητρ. Ἀρρίνιστον μαθαίρ' (μαχαίρι) Χαλδ. || Παροιμ. φρ. Ὅλα εἶδα κι ἀρρίνιστα ἦνᾱ 'κ' εἶδα (ἦνᾱ = ὕνῃα. Ἐπὶ παραδόξου θεάματος) αὐτόθ.

ἄρριχτος ἐπίθ. πολλαχ. ἄρριχτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ριχτός < ρίχνω.

1) Ὁ μὴ ριφθεὶς: Ἀρριχτη πέτρα - σφαῖρα - τουφεκά. Ἀρριχτο ζάρι πολλαχ. Ἀρριχτο τό 'χω ἀκόμη τὸ ρύζι 'ς τὸ κρέας Πελοπν. (Μάν.) || Φρ. Ἀρριχτη τύχη (ἡ μὴ καταστᾶσα φανερά διὰ μαντείας γινομένης διὰ ριπτομένων ἢ ἀνοιγομένων παιγνιοχάρτων κτ.) Λεξ. Δημητρ. Ἀρριχτ' πίτια (ἡ ὁποία δὲν ἐτέθη ἀκόμη εἰς τὴν πυρὰν) Αἰτωλ. Ἀρριχτα ψουμὰ (τὰ ὁποία δὲν ἐτέθησαν ἀκόμη εἰς τὸν φουρνόν) αὐτόθ. β) Ὁ μὴ καταρριφθεὶς διὰ ραβδισμού, ἐπὶ καρπῶν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.): Οἱ ἐλαιὲς εἶναι ἄρριχτες. Συνών. ἀρράβδιστος 2. 2) Ὁ μὴ τεθεὶς πολλαχ.: Ἀρριχτη σκεπή Λεξ. Δημητρ. Ἀρριχτο παννὶ (τὸ μὴ τεθὲν εἰς τὸν ἱστόν) Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Πελοπν. (Κορινθ.)

ἄρρογα ἐπίρρ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρογος.

Χωρὶς μισθόν: Λουλεύω ἄρρογα.

ἀρρόγευτος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρογευτός < ρογεύω.

1) Ὁ μὴ μισθωθεὶς ὡς ὑπηρέτης ἢ ἐργάτης. Συνών. ἀρρόγιστος. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μισθωθῇ ὡς ὑπηρέτης Λεξ. Δημητρ.: Τὰ μωρούδια εἶν' ἀρρόγευτα.

ἀρρόγιστος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρογιστός < ρογιάζω.

Ἀρρόγευτος 1, ὁ ἰδ.: Αὐτὸς ὁ πιστικὸς ἔμειν' ἀρρόγιστος φέτο.

ἄρρογος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) ἀνέρρογος Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ρόγα.

Ὁ ἄνευ ρόγας, ἥτοι ἀμοιβῆς, ἀντιμισθίας, ἐπὶ ὑπηρετῶν ἐνθ' ἄν.: Ἐφυνγεν ἀνέρρογος Λακων. || Ἄσμ.

Ἄκου το, ἄκαρπο δεντρί, | μέλισσα δίχως μέλι, πῶφυνγες ἀπ' τὸ σπῖτι σου | σὰν ἄρρογο κοπέλλι (μοιρολ.) Μάν.

ἀρρόδιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνερρόδιστος Πάρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροδιστός < ροδιάζω ἀμάρτ.

Ἀρρόδιστος, ὁ ἰδ.

ἀρροδίνιστα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀρροδίνιστα Πελοπν. (Τρίκλ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀρροδίνιστος.

